

Arrest

nr. 280 362 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
 Rue Charles Lamquet 155 / 101
 5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2022.

Gelet op de terechtzitting van 23 september 2022, waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, de heer A. S., en verzoekster, mevrouw M. S., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig derde verzoek om internationale

bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2.1. De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster volgend overzicht van de feitelijke en/of procedurele voorgaanden:

“U bent een Servisch staatsburger van Albanese origine, afkomstig uit het dorp Biljac in de gemeente Bujanoc (Servië). Op 25 juni 2018 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 20 september 2018 besliste het Commissariaat-generaal de behandeling van uw verzoek te beëindigen aangezien u niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud op 14 september 2018 en u binnen de termijn van twee dagen geen geldige reden gaf voor uw afwezigheid. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 14 maart 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens diende u, zonder België te hebben verlaten, op 27 maart 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u in 2007 bent gehuwd met A. S. (O.V. ...) en sindsdien bij hem en zijn familie in het dorp Norc in Preshevo woont. Uw oudste zoon, F., kampte sinds zijn geboorte met gezondheidsproblemen. Eind 2012 overleed hij op vierjarige leeftijd. Ongeveer anderhalf jaar later begon D. H. u berichten te sturen via facebook. Hij is goed bevriend met de neven van uw echtgenoot. Kort daarop volgde hij u toen u met uw kinderen naar de stad ging. Hij begon u ook te bellen. Hij zei dat hij van u hield en wilde dat u zijn minnares werd. Indien u niet op zijn voorstel zou ingaan, zou hij ervoor zorgen dat u van uw echtgenoot zou scheiden en dat u uw familie nooit meer zou zien. In 2014 begaf u zich met uw echtgenoot en zoon naar Frankrijk. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. U haalde er dezelfde motieven aan als degene die u in België aanhaalde, namelijk de bedreigingen en het lastigvallen door D. H. Na een eerste negatieve beslissing keerden jullie in 2015 vrijwillig terug naar Servië. U hoopte dat de situatie veranderd zou zijn, doch dit bleek niet het geval. Nadat D. ook uw schoonfamilie telefonisch lastig viel, ging u naar de politie om een klacht neer te leggen. Op het politiebureau werd u ruim een uur ondervraagd door een agent, genaamd A.. Hij kende u en had al eerder contact met u proberen zoeken. Na de ondervraging gaf hij zijn privénummer. Hij zei dat zijn collega's u verder zouden ondervragen maar dat gebeurde niet. Evenmin werd er een proces-verbaal opgesteld. Enige tijd later begaf u zich opnieuw naar de politie van Preshevo. U wilde een klacht neerleggen tegen D. H. omdat hij u bleef stalken. Hij had onder meer ook valse facebookprofielen in uw naam aangemaakt. Daarop had hij naaktfoto's van andere vrouwen geplaatst die hij vervolgens doorstuurde naar uw contacten. U werd ondervraagd door drie Albanese agenten. Zij maakten een pv op en beloofden u dat D. H. niet meer in uw buurt zou komen en u niet meer zou mogen bellen of contacteren via facebook. In totaal ging u vier of vijf keer naar de politie om een klacht tegen hem neer te leggen. In de praktijk veranderde er evenwel niets. Hij bleef u lastigvallen. U was van mening dat de politie in Preshevo haar werk niet naar behoren deed. Bovendien heeft D. een nonkel die voor de politie werkt waardoor hem de hand boven het hoofd wordt gehouden. U belde naar de politie van Vranje om de slechte werking van de politie van Preshevo aan te klagen. Zij verwees u opnieuw door naar de politie van Preshevo. In het politiebureau van Preshevo vroeg u om met een verantwoordelijke te spreken. De agenten gaven u echter steeds aan dat het hun zaak was en dat zij het zouden oplossen. Het stalken had een negatieve impact op uw gezondheid. U voelde zich gestresseerd en erg moe. U ging hiervoor in 2016 naar de dokter in Vranje. Omdat u het Servisch onvoldoende machtig bent, ging uw schoonvader mee. Door zijn aanwezigheid kon u niet over de ware oorzaak van uw gezondheidsklachten spreken. De onderzoeksresultaten waren goed, terwijl u zich nochtans slecht in uw vel voelde. Inmiddels was uw schoonfamilie op de hoogte van uw problemen. Zij hechtten echter geloof aan de roddels die over u verteld werden, met name dat u zich niet gedroeg zoals van een getrouwde vrouw kon verwacht worden. Hierdoor was uw relatie met uw schoonfamilie verzuurd. Eind mei 2018 ging u een laatste keer naar de politie om een klacht in te dienen. De politie zei dat u een advocaat kon aanstellen en zich burgerlijke partij stellen. U verkoos in de plaats daarvan naar het buitenland te vertrekken. U verliet Servië op 21 juni 2018 en reisde vervolgens naar België. In geval van terugkeer naar Servië vreesde u dat de problemen met D. H. zich zouden herhalen. Voor uw dochter vreesde u dat ook zij door D. H. zou lastig gevallen worden wanneer zij vanaf het vijfde leerjaar in Preshevo school zou lopen, op een uur stappen van uw dorp. Uw verzoek en dat van uw echtgenoot, die zich op dezelfde motieven beroep, werden kennelijk ongegrond verklaard op 30 juli 2019. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 27 januari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen

Uw (minderjarige) zoon U. S. (O.V. ...) en dochter A. S. (O.V. ...) dienden op 14 augustus 2020 elk in eigen naam een verzoek in. Deze werden op 12 november 2020 niet-ontvankelijk verklaard."

Op 27 januari 2021 diende verzoekster huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal noteert in dit kader in de bestreden beslissing het volgende:

"U verklaarde dat u de vorige keer niet goed over uw problemen vertelde omdat u geen psycholoog had. De familie van uw man hield niet van u wegens de problemen die u had met D. H. Ze hebben geprobeerd u en uw man van elkaar te scheiden, en toen dat niet lukte heeft uw schoonvader u uit wraak verkracht. Dezelfde dag zei u aan uw man dat u wilde scheiden. U sprak met uw man en jullie beslisten om Servië te verlaten. Tien dagen later, nadat u een paspoort voor uw zoon had aangevraagd, vertrok u. U heeft aan niemand, ook niet aan uw familie, over de problemen verteld. U spreekt al drie jaar niet met uw broer, u kan hem de waarheid niet vertellen. Als u hem de waarheid vertelt, zal hij, omdat hij voor u is als een vader, iets tegen uw schoonvader zeggen en iets tegen uw man ondernemen, hem vermoorden. Uw dochter heeft gezien dat uw schoonvader uw kamer verliet en heeft u toen naakt gezien. Uw man wist niets over de verkrachting, alleen dat u problemen had met uw schoonvader. Uw dochter heeft er tijdens haar persoonlijk onderhoud wel over verteld, zo begreep u toen u haar verklaringen las. Toen u besepte dat uw dochter problemen had, besloot u het ook aan uw man te vertellen. In Servië verloor u een zoon wiens graf u elke dag ging verzorgen, dat heeft u achtergelaten omdat u het zo zwaar had in Servië. U wil niet dat er een moord gebeurt van uw broer of man. U wil met uw kinderen niet teruggaan naar de familie van uw man, ze zullen kapot gaan. U legde geen documenten neer. Uw echtgenoot legde een psychologisch attest neer over u (dd. 04.12.2020) waarin wordt gesteld dat u aan PTSD lijdt en dat u het moeilijk heeft om over het door u meegemaakte seksuele geweld te vertellen."

2.2. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker geeft de commissaris-generaal volgend overzicht van de feitelijke en/of procedurele voorgaanden:

"U bent een Servisch staatsburger van Albanese origine, afkomstig uit het dorp Norcë in de gemeente Preshevo (Servië). Op 25 juni 2018 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 20 september 2018 besliste het Commissariaat-generaal de behandeling van uw verzoek te beëindigen aangezien u niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud op 14 september 2018 en u binnen de termijn van twee dagen geen geldige reden gaf voor uw afwezigheid. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 14 maart 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens diende u, zonder België te hebben verlaten, op 27 maart 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u in 2007 bent gehuwd met M. S. (O.V. ...). Sinds enkele jaren werd zij lastig gevallen door een zekere D. H.. Hij volgde haar vaak als zij naar de stad ging en belde haar geregeld. U vermoedde dat hij verliefd was op uw echtgenote en een relatie met haar wilde. In 2014 begaf u zich met uw echtgenote en zoon naar Frankrijk. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. U haalde er dezelfde motieven aan als degene die u in België aanhaalde, namelijk het gegeven dat uw echtgenote continu werd lastig gevallen. Na een eerste negatieve beslissing keerden jullie in 2015 vrijwillig terug naar Servië. U hoopte dat de situatie veranderd zou zijn, doch dit bleek niet het geval. Jullie gingen naar de politie van Preshevo om klacht neer te leggen tegen D. H. Maar aangezien hij kennissen had bij de politie, werd hem de hand boven het hoofd gehouden. Op een gegeven moment ontstonden er ook spanningen met uw eigen familie, die erop aandrong dat u van uw echtgenote zou scheiden. U wilde dit niet en besloot in het buitenland hulp te vragen. U verliet Servië op 21 juni 2018 en reisde vervolgens naar België. In geval van terugkeer naar Servië vreesde u dat D. H. uw echtgenote opnieuw zou lastigvallen en dat u met hem in een conflict zou terechtkomen. Voor uw dochter vreesde u dat ook zij zou lastig gevallen worden wanneer zij vanaf het vijfde leerjaar in Preshevo school zou lopen, op een uur stappen van uw dorp. Uw verzoek en dat van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven beriep, werden door het CGVS kennelijk ongegrond verklaard op 30 juli 2019. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 27 januari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw (minderjarige) zoon U. S. (O.V. ...) en dochter A. S. (O.V. ...) dienden op 14 augustus 2020 elk in eigen naam een verzoek in. Deze werden op 12 november 2020 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS."

De commissaris-generaal noteert in het kader van huidig, derde, verzoek van verzoeker, ingediend op 27 januari 2021, in de bestreden beslissing hetgeen volgt:

"U verklaarde dat uw vrouw, toen u in België was, stress had en niet kon slapen. U was er zich van bewust en begreep dat er iets niet goed was. Pas toen uw dochter asiel aanvraagde en haar verhaal vertelde, ontdekte u wat het probleem was. Uw vader dacht dat uw echtgenote vreemdging, terwijl ze door een andere man werd lastiggevalen. Hij wilde haar uit huis zetten en wilde dat u van haar zou scheiden. Hij

ging hierin zo ver, dat hij uw echtgenote verkrachtte toen u niet thuis was, en uw dochter heeft het zien gebeuren. Na de verkrachting bleef uw echtgenote binnen en maakten jullie de documenten klaar om te vertrekken. Pas na het verzoek om internationale bescherming werd u van deze feiten op de hoogte gebracht. U schaamt zich voor wat uw vader uw vrouw heeft aangedaan. Als u zou terugkeren naar Servië, zou u problemen kunnen krijgen met de broer van uw vrouw als hij zou horen wat er is gebeurd, u weet niet hoe hij zou reageren en waar hij toe in staat is. Ook zou u niet naar uw vader kunnen terugkeren, bij wie u inwoonde. Ter staving van uw verzoek legde u een attest neer van de psycholoog bij wie uw echtgenote in behandeling is, waarin staat dat zij omwille van de gebeurtenissen aan post-traumatische stress lijdt."

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hier in gebreke blijven. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene kritiek op de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissingen waarin de commissaris-generaal op pertinente wijze uiteenzet:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er, vanwege een veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot en tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen, geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en u bovendien (ver)vals(t)e documenten neerlegde. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Er dient inderdaad te worden aangestipt dat verzoekers onderhavig beroep niet kunnen aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Zoals hoger uiteengezet, dienen er vervolgens, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal komt in casu tot het besluit dat verzoekers in het kader van hun huidig verzoek geen dergelijke elementen aanbrengen en hij motiveert: “U verwijst immers opnieuw naar de problemen die u kende vanwege de problemen met D. H. en stelt nadrukkelijk dat u niets wil veranderen aan uw vorige verklaringen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Reeds bij uw vorige verzoek vermeldde u dat dit gevolgen had voor uw relatie met uw schoonfamilie (notities persoonlijk onderhoud 18.07.2019, p. 12, 16, notities persoonlijk onderhoud echtgenoot 18.07.2019, p. 5). Het nieuwe element dat u aanbrengt, met name dat u door uw schoonvader verkracht zou zijn uit wraak omdat hij u en uw echtgenoot niet uit elkaar kon drijven (verklaring volgend verzoek, vraag 16), vloeit dan ook volledig voort uit elementen die reeds eerder als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Ook uw echtgenoot, die dit element eveneens voor het eerst aanhaalt bij zijn huidige verzoek, plaatste uw verkrachting door zijn vader in het verlengde van jullie eerder aangehaalde problemen. Hij verklaarde dat zijn vader u buiten wilde zetten, en hij hierin zodanig ver ging omdat hij wilde dat jullie zouden scheiden, dat hij u verkrachtte (verklaring volgend verzoek echtgenoot, vraag 16). Bovendien werd dit element reeds in het kader van het verzoek van uw dochter beoordeeld – al benoemde zij het niet letterlijk, ze had het wel specifiek over problemen met uw grootvader en verklaarde hem uit uw kamer te hebben zien komen (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 5-6). Uw verklaring en die van uw echtgenoot dat jullie problemen vrezen met uw broer indien hij van het gebeurde op hoogte zou komen (verklaring volgend verzoek vraag 16, verklaring volgend verzoek echtgenoot, vraag 19) alsook de verklaring van uw echtgenoot dat jullie niet opnieuw bij zijn familie zouden kunnen gaan wonen (verklaring volgend verzoek echtgenoot, vraag 19) kaderen eveneens volledig in het reeds eerder aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden relaas.”

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Verzoekers uiten hun ongenoegen in hun verzoekschrift, doch de commissaris-generaal wijst er terecht op dat het herhalen of

het afleggen van louter bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niet van aard is afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de door verzoekers bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. De commissaris-generaal motiveert om welke redenen hij tot dit besluit komt en verzoekers slagen er door aan te geven het niet eens te zijn en algemene verzuchtingen te uiten niet in de pertinent motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

4.2. Verzoekers hekelen doorheen hun betoog in hun verzoekschrift dat verzoekster diende te worden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad stelt in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord, en dat zij hun nieuwe elementen, en derhalve het seksueel misbruik waar zij naar verwijzen, in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen en uiteen konden zetten. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

4.3. Verzoekers hekelen verder de vaststelling dat niet wordt aangegeven wie het neergelegde psychologisch verslag heeft opgesteld en bij wie verzoekster in behandeling was. Waar zij hun verbazing uiten dat hen geen aanvullende informatie werd gevraagd, wijst de Raad erop dat het de verzoeker om internationale bescherming toekomt alle relevante informatie betreffende zijn asielrelaas te bezorgen. Verzoekers gaan er met hun kritiek overigens aan voorbij dat de commissaris-generaal nog meegeeft dat: "Uit de website van de organisatie SavoirEtre ASBL blijkt dat zij geen psychiater in dienst hebben, enkel psychologen en psychotherapeuten." en zij slagen er door misnoegd te zijn evenmin in afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststelling: "Nergens wordt in dit attest verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Een zorgverstrekker doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt gebaseerd op diens gezegden tijdens de consultatie. Een dergelijk attest kan dan ook niet gelden als een objectief bewijs voor de door u tijdens de consultatie aangehaalde feiten." Waar verzoekers dit wederom trachten vast te knopen aan een gebrek aan gehoor, herhaalt de Raad dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en dient wederom te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten concrete belangwekkende elementen te formuleren die zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 oktober 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partijen lichten toe dat zij het niet eens zijn met de beschikking omdat de analyse die de verwerende partij maakt in de bestreden beslissingen hierin zonder meer wordt overgenomen, met name dat zij geen nieuwe elementen zouden hebben aangebracht die de kans op bescherming vergroten. Zij stellen dat zij dit wel degelijk hebben gedaan en dat de verkrachting van verzoekster door haar schoonvader een nieuw element is dat de feiten die zij hebben bijgebracht in hun vorige verzoeken om internationale bescherming nog verder verzwaart en dus niet louter in het verlengde hiervan ligt. Het langdurig verzwijgen van deze verkrachting – ook door hun dochter als getuige ervan – heeft volgens hen twee redenen, met name de impact op verzoeksters eigen situatie, daar in hun cultuur de schuld of verantwoordelijkheid al te snel bij het slachtoffer wordt gelegd en het gegeven dat verzoeksters broer wraak zal willen nemen op haar schoonvader, wat hun situatie nog complexer zal maken. Het gegeven dat verzoekster tijdens de behandeling van hun vorige verzoeken om de verkrachting is “rondgefietst”, is er volgens verzoekers de oorzaak van dat bij de behandeling van deze voorgaande verzoeken bepaalde incoherenties werden vastgesteld. Voor wat betreft het neergelegde psychologisch attest stellen zij dat het niet opgaat om dit, zowel in de bestreden beslissingen als in de beschikking, overboord te gooien om de enkele reden dat het geen medisch attest is, afkomstig van een arts. Zij menen dat de psychologen die verzoekster opvolgen evenzeer gekwalificeerd zijn om dit te doen als een psychiater. Verzoekers besluiten dat zij een nieuw element hebben voorgelegd dat diepgaand moet worden onderzocht en vragen de bestreden beslissingen om die reden te vernietigen. Daarnaast verzoeken zij de Raad ook om hun huidig verzoek rechtstreeks ontvankelijk te verklaren – hetgeen volgens hen behoort tot zijn bevoegdheden –, daar zij enkel met een openstaand ontvankelijk verzoek opvang door Fedasil kunnen verkrijgen.”

4.1. In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking waarin wordt verwezen naar de pertinente motieven van de bestreden beslissingen:

“4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissingen waarin de commissaris-generaal op pertinente wijze uiteenzet:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er, vanwege een veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot en tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen, geen geloof kon worden gehecht

aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en u bovendien (ver)vals(t)e documenten neerlegde. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Zoals aangegeven in voormelde beschikking, stipt de Raad ook in het licht van het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting aan dat zij onderhavig beroep niet kunnen aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. Er staan geen beroepsmogelijkheden meer open tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) en deze moeten derhalve als vaststaand worden beschouwd. Zoals tevens in de bestreden beslissingen en voormelde beschikking uiteengezet, dienen er, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om te kunnen komen tot een andere beslissing dan voorheen.

Zoals vastgesteld in voormelde beschikking, komt de commissaris-generaal in casu op goede gronden tot het besluit dat de verzoekende partijen in het kader van hun huidig volgend verzoek geen dergelijke elementen aanbrengen. Hij motiveert op pertinente wijze: *“U verwijst immers opnieuw naar de problemen die u kende vanwege de problemen met D. H. en stelt nadrukkelijk dat u niets wil veranderen aan uw vorige verklaringen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Reeds bij uw vorige verzoek vermeldde u dat dit gevolgen had voor uw relatie met uw schoonfamilie (notities persoonlijk onderhoud 18.07.2019, p. 12, 16, notities persoonlijk onderhoud echtgenoot 18.07.2019, p. 5). Het nieuwe element dat u aanbrengt, met name dat u door uw schoonvader verkracht zou zijn uit wraak omdat hij u en uw echtgenoot niet uit elkaar kon drijven (verklaring volgend verzoek, vraag 16), vloeit dan ook volledig voort uit elementen die reeds eerder als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Ook uw echtgenoot, die dit element eveneens voor het eerst aanhaalt bij zijn huidige verzoek, plaatste uw verkrachting door zijn vader in het verlengde van jullie eerder aangehaalde problemen. Hij verklaarde dat zijn vader u buiten wilde zetten, en hij hierin zodanig ver ging omdat hij wilde dat jullie zouden scheiden, dat hij u verkrachtte (verklaring volgend verzoek echtgenoot, vraag 16). Bovendien werd dit element reeds in het kader van het verzoek van uw dochter beoordeeld – al benoemde zij het niet letterlijk, ze had het wel specifiek over problemen met uw grootvader en verklaarde hem uit uw kamer te hebben zien komen (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 5-6). Uw verklaring en die van uw echtgenoot dat jullie problemen vrezen met uw broer indien hij van het gebeurde op hoogte zou komen (verklaring volgend verzoek vraag 16, verklaring volgend verzoek echtgenoot, vraag 19) alsook de verklaring van uw echtgenoot dat jullie niet opnieuw bij zijn familie zouden kunnen gaan wonen (verklaring volgend verzoek echtgenoot, vraag 19) kaderen eveneens volledig in het reeds eerder aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden relaas.”*

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen ter terechtzitting voorhouden, blijkt (uit voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing) dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met en een onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. De Raad herinnert er in dit kader aan dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partijen spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komen. De kritiek van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat zij het niet eens zijn met de beschikking omdat de analyse die de verwerende partij in de bestreden beslissingen maakt hierin zonder meer wordt overgenomen, met name dat zij geen nieuwe elementen zouden hebben aangebracht die de kans op internationale bescherming vergroten, is te kort door de bocht. Uit voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard als een 'nieuw element' in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. In voormelde beschikking werd eveneens vastgesteld dat de verzoekende partijen er niet in slagen de gedane bevindingen te weerleggen of te ontkrachten. Dat de Raad tot eenzelfde besluit komt als de commissaris-generaal, met name dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, wil niet zeggen dat de Raad de analyse zonder meer en klakkeloos overneemt, zoals de verzoekende partijen onterecht voorhouden ter terechtzitting.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting verder betogen dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht die de kans op bescherming vergroten, werpen zij geen ander licht op wat daarover eerder werd vastgesteld. De verzoekende partijen menen dat de verkrachting van verzoekster door haar schoonvader een nieuw element betreft dat de feiten die zij hebben bijgebracht in hun vorige verzoeken om internationale bescherming nog verder verzwakt en dus niet louter in het verlengde hiervan ligt. Zij gaan hiermee echter geheel voorbij aan hetgeen reeds zowel door de commissaris-generaal als door de Raad werd geduid. De Raad herinnert er vooreerst nogmaals aan de commissaris-generaal er op goede gronden op heeft gewezen *“dat uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er, vanwege een veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot en tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen, geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en u bovendien (ver)vals(t)e documenten neerlegde. (...) In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers opnieuw naar de problemen die u kende vanwege de problemen met D. H. en stelt nadrukkelijk dat u niets wil veranderen aan uw vorige verklaringen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Reeds bij uw vorige verzoek vermeldde u dat dit gevolgen had voor uw relatie met uw schoonfamilie (notities persoonlijk onderhoud 18.07.2019, p. 12, 16, notities persoonlijk onderhoud echtgenoot 18.07.2019, p. 5).”* De commissaris-generaal stelt wel degelijk terecht vast dat de – als nieuw element – aangevoerde verkrachting, volledig voortvloeit uit elementen die reeds eerder als ongeloofwaardig werden beoordeeld, evenals dat de gevreesde problemen met verzoeksters broer indien hij van het gebeurde op de hoogte zou zijn eveneens volledig kaderen in het reeds eerder aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden relaas. De verzoekende partijen kunnen deze vaststellingen niet zonder meer opzij schuiven door hun visie te formuleren en door het door hen aangevoerde element, dat zij benoemen als *“nieuw”*, te omschrijven als verzwarend ten aanzien van de feiten die zij hebben bijgebracht in hun vorige verzoeken om internationale bescherming. De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat betreffende de vorige verzoeken reeds een vaststaande beoordeling voorligt waarin werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten en bovendien (ver)vals(t)e documenten werden neergelegd. Het door de verzoekende partijen verder borduren op het reeds eerder ongeloofwaardig bevonden relaas kan de eerdere appreciatie niet wijzigen. Dat de verzoekende partijen de aangevoerde elementen omschrijven als verzwarend en niet louter in het verlengde liggend, werpt hier geen ander licht op. Door zich woordelijk in bochten te wringen en de kern van de beoordeling te negeren, slagen de verzoekende partijen er niet in deze om te buigen.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partijen ter terechtzitting aanhalen dat deze verkrachting langdurig werd verzwegen, ook door hun dochter als getuige ervan, en zij dit door het aanhalen van twee redenen trachten te verschonen, met name de impact op verzoeksters eigen situatie, daar in hun cultuur de schuld of verantwoordelijkheid al te snel bij het slachtoffer wordt gelegd en het gegeven dat verzoeksters broer wraak zal willen nemen op haar schoonvader, wat naar hun mening hun situatie nog complexer zal maken. De verzoekende partijen bouwen ook met dit betoog verder op het eerder aangehaalde relaas hetgeen geen ander licht vermag te werpen op de eerdere beoordeling. Dit is eveneens het geval waar zij ter terechtzitting nog aanhalen dat het gegeven dat verzoekster tijdens de behandeling van hun vorige verzoeken om de verkrachting is *“rondgefiets”*, er volgens hen de oorzaak van is dat bij de behandeling van deze voorgaande verzoeken bepaalde incoherenties werden vastgesteld. De Raad beklemtoont in dit verband nog dat de verzoekende partijen onderhavig beroep niet kunnen aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. De beoordeling ervan staat derhalve vast,

behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad benadrukt dat het gegeven dat de verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidige verzoek louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Door verder te borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegen de verzoekende partijen niets nieuws of wezenlijks toe aan hun asioldossier. Door dit ter terechtzitting te doen en verschoningspogingen aan te halen slagen zij er evenmin in nieuwe elementen aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

4.2. Verder betogen de verzoekende partijen ter terechtzitting betreffende het neergelegde psychologisch attest dat het niet opgaat om dit, zowel in de bestreden beslissingen als in de beschikking, overboord te gooien om de enkele reden dat het geen medisch attest is, afkomstig van een arts. Zij menen dat de psychologen die verzoekster opvolgen evenzeer gekwalificeerd zijn om dit te doen als een psychiater.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen wederom hun ongenoegen uiten, doch er hiermee niet in slagen afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststelling van de commissaris-generaal: *“Nergens wordt in dit attest verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Een zorgverstrekker doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt gebaseerd op diens gezegden tijdens de consultatie. Een dergelijk attest kan dan ook niet gelden als een objectief bewijs voor de door u tijdens de consultatie aangehaalde feiten.”*

Zoals ook vastgesteld in de bestreden beslissingen, is het volstrekt onduidelijk door wie dit attest precies werd opgesteld, bij wie verzoekster in behandeling is of was en wordt nergens in dit attest verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit verzoeksters psychische problematiek kan worden afgeleid. Nergens uit dit attest blijkt dan ook dat of op welke wijze verzoeksters mentale problemen, in casu de complexe diagnose van PTSD, werden onderzocht of vastgesteld en evenmin is er enig spoor van een uitgebreide officiële medische diagnose. Er kan nergens uit blijken dat verzoeksters verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoekster werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek om de aard en omvang van haar psychologische problemen op objectieve wijze vast te stellen.

Verder wijst de Raad erop dat uit een (psychologisch) verslag of attest geenszins zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een zorgverstrekker zich voor de gesuggereerde oorzaak van een mentale problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van de verzoeker en niet op een objectieve (medische) bron van informatie, zoals in deze duidelijk het geval is. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen zij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een attest over een psychologische problematiek geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Attesten over een psychologische problematiek kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar moeten steeds worden beoordeeld in samenhang met de andere aanwezige elementen.

Het algemeen betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat het niet opgaat om het attest overboord te gooien om de enkele reden dat het geen medisch attest is afkomstig van een arts, laat voormelde concrete bevindingen en vaststellingen onverlet. Evenmin kunnen de verzoekende partijen hieraan afbreuk doen door te stellen dat de psychologen die verzoekster opvolgen evenzeer gekwalificeerd zijn om dit te doen als een psychiater.

Een psychologisch verslag of attest volstaat aldus op zich niet om aan te tonen dat verklaringen van verzoekende partijen zouden berusten op de waarheid, te meer een zorgverstrekker geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van het vluchtrelaas van zijn patiënt. Het attest heeft dan ook maar een zeer beperkt gewicht en bewijswaarde, te meer de zorgverstrekker zich in deze enkel heeft gebaseerd op verzoeksters verklaringen en niet blijkt dat verzoekster aan enig geobjectiveerd medisch of neuropsychologisch onderzoek werd onderworpen

In deze moet worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad beschikken over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas en de gegrondheid van een vrees voor vervolging te beoordelen.

Wanneer het zeer beperkt gewicht en de geringe bewijswaarde van voormeld verslag worden gezien in samenhang met verzoeksters verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat haar psycho-logische problemen zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven omstandigheden van haar vluchtrelaas die aan haar beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Gelet op verzoeksters ongeloof-waardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de zorgverstrekker zich enkel hierop baseert/kan baseren, geeft het verslag aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische/medische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor haar psychologische problemen.

Dat verzoekster mentale problemen kent maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn en kan de eerdere bevindingen over de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen of daar een ander licht op werpen. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster (en verzoeker) op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar mentale problemen. Aldus blijft de vaststelling gehandhaafd dat voormeld (psychologisch) verslag geen nieuw element vormt en verzoekers in het geheel geen nieuwe elementen aanbrengen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

4.3. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting de Raad nog verzoeken om hun huidig verzoek rechtstreeks ontvankelijk te verklaren – hetgeen volgens hen behoort tot zijn bevoegdheden – daar zij enkel met een openstaand ontvankelijk verzoek opvang door Fedasil kunnen verkrijgen, wijst de Raad erop dat, overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig moeten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Echter, zoals hoger vastgesteld, kunnen de voorgelegde elementen niet worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van voormeld artikel 57/6/2, § 1, eerste lid. Overigens dient erop gewezen dat de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal uitdrukkelijk de bevoegdheid toekent om op grond van de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 5° en 57/6/2 een volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet ontvankelijk te verklaren (terwijl er geen wetsbepaling bestaat die de Raad hiertoe machtigt).

4.4. Gelet op het geheel van voormelde vaststellingen, kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden in hun besluit geformuleerd ter terechtzitting dat zij een nieuw element hebben voorgelegd dat diepgaand moet worden onderzocht en de vraag om de bestreden beslissingen om die reden te vernietigen. De verzoekende partijen brengen, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M. MAES